

Vechtkunst. Normaal gesproken was dat het lievelingsvak van Noël en Taiyo en ze verheugden zich de hele dag op de les van Kumo, de luipaard. Maar vandaag was het een kwelling.

Al een uur zaten ze nu voor een smalle spleet in een muur te wachten tot een van de groene hagedissen zich liet zien.

‘Vang er eentje zonder hem te verwonden.’ Dat was de opdracht die Kumo hun had gegeven toen ze hem na het middageten achter de tweede toren hadden ontmoet.

Een hagedis vangen. Met blote handen. Moest dat een grap voorstellen? Natuurlijk niet. Kumo maakte geen grapjes.

‘En kun je ons misschien ook vertellen hoe we dat voor elkaar moeten krijgen?’ had Taiyo hem gevraagd.

‘Met veel geduld,’ had de luipaard geantwoord. Daarna had hij zich teruggetrokken op zijn favoriete plek, een dikke tak van de grote gele merantiboom aan de rivier.

De twee jongens zaten voor de muur gehurkt en voelden de warme zon op hun rug en nek. Wanneer zich een hagedis naar voren waagde, probeerden ze om beurten die te vangen.

Deze keer was Noël aan de beurt. Hij maakte een snoekduik, stak snel zijn handen naar voren en sloot ze om de hagedis. ‘Hebbes!’

‘Echt waar?’ Taiyo richtte zich nieuwsgierig op. Hij sprak de woorden niet uit, want dan had Noël ze niet verstaan, omdat Taiyo’s moedertaal Japans was.

Zoals iedereen op de school van de magische dieren praatten Noël en Taiyo met elkaar via gedachtespraak, waarin woorden en zinnen van het ene hoofd naar het andere werden gestuurd. Het was een aangeboren vaardigheid, waarvan Noël tot een paar maanden geleden niets had geweten. Toen hij voor het eerst een vreemde stem in zijn hoofd hoorde, had hij gedacht dat hij gek begon te worden. Pas hier op de geheime eilanden was hem duidelijk geworden dat hij een van de weinige uitverkorenen was die over die gave beschikte.

‘Die beesten zijn snel, maar ik ben sneller,’ zei Noël trots terwijl hij zijn buit naar Taiyo droeg. Hij had zijn knie geschaafd bij zijn snoekduik, maar dat kon hem niet schelen. Het ging erom dat hij de hagedis had gevangen.

‘Laat eens zien,’ zei Taiyo.

Voorzichtig opende Noël zijn vingers tot een heel klein spleetje. Hij wilde niet dat de hagedis toch nog ontsnapte.

Taiyo keek in de donkere holte tussen zijn handen. ‘Ik zie niets.’

Noël bracht zijn handen naar zijn ogen en zag zelf ook niets.

Bovendien voelde hij niets. Waarom spartelde de hagedis niet? Deed hij alsof hij dood was? Noël opende zijn handen nog verder. Ze waren leeg.

Even later had Taiyo ongelooflijk veel geluk. Toen hij een hagedis wilde pakken die aan hem voorbij schoot, verloor hij zijn evenwicht, gleed uit en landde pal naast een andere hagedis, die ze tot dan allebei niet hadden gezien. Snel stak hij zijn handen uit en hij ving het beestje.

Daarna deed hij een wild vreugdedansje met de geschrokken hagedis in zijn opgestoken hand.

‘Ik ben de koning van de jagers!’ jubelde hij.

‘De koning van de jagers,’ zei Noël smalend. ‘Dat was puur geluk, verder niets.’

‘Noem het wat je wilt. Ik ben in elk geval klaar voor vandaag. Veel plezier nog. Misschien kun je een paar vliegen vangen en de hagedissen daarmee uit hun holletje lokken.’

‘Bedankt voor de tip,’ bromde Noël.

‘Niets te danken.’ Taiyo zwaaide naar hem met de spartelende hagedis in zijn hand en liep in de richting van de rivier om Kumo zijn vangst te laten zien.

Noël had geen horloge en in tegenstelling tot de meeste andere bewoners van de geheime eilanden kon hij de tijd niet goed aflezen aan de stand van de zon. Toch was hij er vrij zeker van dat hij al uren voor de muur zat.

Hoelang moest hij nog doorgaan? Waarschijnlijk wist de hele hagedissenbevolking van het vierde eiland inmiddels dat hier

achter de tweede toren jacht op ze werd gemaakt. Er had zich al bijna een eeuwigheid geen hagedis meer laten zien. Misschien moest Noël Taiyo's raad opvolgen en inderdaad een paar vliegen vangen. Maar ook die waren te snel voor hem.

Als het nou maar niet zo warm was! Zijn ogen deden pijn van het felle zonlicht en hij was vreselijk moe, ook al had hij de middag doorgebracht met nietsdoen.

Maar hij kon natuurlijk ook liggend wachten in plaats van gehurkt.

Noël ging op zijn buik op de grond liggen. Leunend op zijn ellebogen tuurde hij de donkere muurspleet in. Hij had het absurde gevoel dat daar een hele familie hagedissen naar hem zat te kijken. En waarschijnlijk lachten ze hem nog uit ook.

'Verstaat iemand daarbinnen me?' vroeg Noël in gedachtetaal. 'Zo ja, kom dan alsjeblieft naar buiten. Ik doe je niets, het gaat alleen maar om een opdracht voor school.'

Geen reactie. Het was duidelijk dat geen van de hagedissen tot de uitverkorenen behoorde. Noël liet zijn kin op zijn onderarmen zakken en zuchtte diep. De zon brandde. Hij deed – heel even maar – zijn ogen dicht.

Hij moest in slaap gevallen zijn, want hij werd wakker door een koele luchtstroom.

'Ook goedemorgen.'

Toen Noël Kumo's lage stem hoorde, schoot hij als de gesmeerde bliksem overeind. Op dat moment schoot de zwartgeklepte voorpoot van de luipaard naar de muur en kwam op een hagedis neer, die gebruik had gemaakt van Noël's dutje om even

te zonnebaden. Kumo wierp een korte blik op de hagedis en liet hem toen weer vrij.

‘Zo wordt het natuurlijk niets met dat jagen,’ merkte hij op terwijl hij naast Noël ging zitten.

Noël wreef over zijn blote armen. Die waren bedekt met kippenvel, zoals altijd wanneer Kumo bij hem in de buurt kwam. De luipaard met de ijsblauwe ogen straalde een vreemde kou uit, die Noël altijd weer de rillingen bezorgde. Al verdween dat gevoel wanneer ze een poosje bij elkaar waren.

Kumo was geïrriteerd, dat voelde Noël zelfs zonder de luipaard aan te kijken.

Vol onbehagen sloeg hij zijn handen om zijn bovenbenen en trok ze op. ‘Ik heb het echt geprobeerd, maar ze zijn gewoon te snel.’

Kumo zweeg en dook toen opnieuw naar voren, met zijn voorpoot uitgestoken. Hij had alweer een hagedis gevangen.

‘Jij bent een luipaard,’ verdedigde Noël zichzelf. ‘Voor jou is het gemakkelijker.’

‘Hoezo?’ vroeg Kumo. ‘Hierbij heb ik helemaal niets aan mijn kracht.’

Hij hief zijn poot. De klauwen waren ingetrokken. De groene hagedis bleef nog heel even geschrokken zitten, stoof toen naar de muur en verdween in een spleet.

‘Je moet op de dingen bedacht zijn voordat ze gebeuren,’ zei de luipaard.

‘Hoe kan dat nou?’ vroeg Noël. ‘Hoe moet ik nou weten op welke plek er een hagedis tevoorschijn komt?’

Kumo rekte zich uit. ‘Dat zeg ik dus net. Je moet óveral op

bedacht zijn. Maar dat was jij niet. Je verveelde je en was in slaap gevallen.’

Noël knikte beteuterd. En daarbij viel zijn blik op een spleet die loodrecht over de muur liep. Bewoog daar nou net iets? Hij spande zijn spieren aan en zijn hart ging sneller kloppen. Hij ademde oppervlakkig, zoals Kumo hem en Taiyo had geleerd.

Toen de kleine hagedis tevoorschijn kwam, stoof Noël naar voren en graaide ernaar. En hij kreeg hem ook te pakken. Hij voelde het smalle, gladde lijfje tussen zijn vingers. Maar voor hij zijn hand kon dichtknijpen, glipte de hagedis ertussenuit en rende terug zijn schuilplaats in.

Gefrustreerd liet Noël zijn hoofd zakken. Verdorie!

‘Dat was niet slecht,’ klonk de stem van de luipaard.

‘Onzin!’ antwoordde Noël zonder op te staan. ‘Ik heb hem niet.’

‘Het was je bijna gelukt. De volgende keer lukt het wel.’ Kumo strekte zijn voorpoten en rekte zich opnieuw uit. Daarna stond hij op. ‘De les zit erop. Goed gedaan, Noël.’

Goed gedaan, Noël. De woorden galmden door Noël's hoofd toen hij naar de laatste van de drie torens liep, waar Taiyo en hij woonden. Hij had dan wel geen hagedis gevangen, maar Kumo had hem geprezen en daar was hij trots op.

Hij opende de brede buitendeur van de toren met de sensor op de grond en liep de trap op. Naast de treden was een hellingbaan, die werd gebruikt door de bewoners die geen trappen konden lopen. En achterin was voor bijzondere gevallen ook nog een lift.

Uit de eetzaal op de begane grond dreef een heerlijke geur van curry het trappenhuis in. Noëls maag rammelde. Hij zou Taiyo ophalen en samen met hem gaan eten.

Hij ging sneller lopen, voorbij de tweede verdieping en toen de derde. Hun kamer lag op de vijfde verdieping, pal onder het dak van de toren.

‘Daar ben je eindelijk!’ Op de vierde verdieping stond Taiyo tegen een open kamerdeur geleund, zijn blik op de trap gericht. ‘Ik dacht al dat je bij de hagedissen wilde overnachten.’

Achter Taiyo haastten de wasberen Ned en Ted zich de kamer uit, gevolgd door Chloe, het stinkdier, dat zoals altijd vreselijk stonk.

‘Is hij er?’ Uit de kamer ernaast fladderden twee duiven naar buiten en toen dook er ook nog een kleine bergpoema op.

‘Wat is dit voor drukte?’ vroeg Noël. ‘Is er iets gebeurd?’

‘Mevrouw Moa was hier en wilde je spreken.’ Zoals altijd wanneer Chloe enthousiast was, stonk ze nog erger dan normaal.

‘Fe wilde je ook ietf geven.’ Mirko, de poema, had problemen met het uitspreken van de s en z. Een gedachtestem met een spraakgebrek... dat was eigenlijk absurd, maar sinds hij op de eilanden van de magische dieren woonde, verbaasde Noël zich niet meer over zulke dingen.

‘Kom, dan gaan we naar boven.’ Taiyo liep met grote stappen aan Noël voorbij. Ook de dieren kwamen in beweging. ‘Nee!’ zei Taiyo met een blik over zijn schouder. ‘Jullie blijven hier. Dit gaat alleen Noël iets aan.’

‘Was mevrouw Moa echt hier?’ vroeg Noël toen hij Taiyo voor hun kamerdeur had ingehaald. De andere bewoners waren hen niet achterna gekomen, maar stonden allemaal onder aan de trap vanaf de vierde verdieping en keken nieuwsgierig omhoog.

Noël had de directrice nog nooit in hun woontoren gezien. Ze had haar kantoor in het grote koepelgebouw op het hoofdeiland.

‘Ze had zich speciaal hierheen laten roeien om je iets te geven,’ zei Taiyo, die de deur opende en naar binnen stapte. ‘Ik ben heel benieuwd...’ Hij zweeg plotseling en hapte naar lucht.

De kleine kamer zag eruit alsof er een waterbuffel doorheen was gerend. De vloer lag vol losse bladeren, kleren en de bananenchips die in een schaalte op tafel hadden gestaan. Beide bedden waren overhoopgehaald en ook hun kleine kasten waren doorzocht.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Noël.

Taiyo antwoordde niet. Hij was heel bleek geworden. Hij rende naar de kleine tafel die onder het ronde raam stond en liet zich ervoor op zijn knieën zakken. Hij keek in de geopende lade, waar ze hun schoolspullen in bewaarden.

‘Het is weg,’ hoorde Noël hem mompelen. ‘Het kistje is weg.’

‘Ik snap gewoon niet hoe dat heeft kunnen gebeuren,’ zei Taiyo. Hij had zich op zijn bed laten zakken en zat daar maar met gebogen hoofd, zijn blik op de vloer gericht.

‘Wat voor kistje?’ vroeg Noël.

‘Het was plat en van zilver, als een sieradenkistje.’

‘En wat zat erin?’

‘Geen idee. Het was verzegeld,’ antwoordde Taiyo. ‘Maar ik zou er toch al niet in hebben gekeken.’

‘Heeft mevrouw Moa er dan niets over gezegd?’

Taiyo schudde zijn hoofd. ‘Nee, alleen dat ik het kistje aan jou moest geven. Ze zei wel een paar keer dat het alleen voor jou bestemd was.’

‘Maar in plaats van erop te passen, ben je naar beneden gegaan om met de anderen te kletsen.’ Noël trok een grimas.

‘Ik weet ook wel dat dat verkeerd was,’ zei Taiyo vol berouw.

‘Maar je was al zo vreselijk lang weg, dus wilde ik gaan kijken waar je bleef. Ik kwam maar tot de vierde verdieping, want daar hielden de anderen me op. Vooral Chloe.’ Hij veegde met zijn handrug over zijn neus. ‘Wat kan die opdringerig zijn, zeg.’

‘De dief moet naar boven geslopen zijn terwijl jullie stonden te praten.’

‘Nee,’ zei Taiyo. ‘Ik weet zeker van niet. Ik ben op de gang blijven staan en heb de trap geen moment uit het oog verloren. Er is niemand naar boven gegaan.’

Noël keek naar het kleine raam. Dat was dicht... of niet? Hij liep erheen en zodra hij de hendel aanraakte, zwaaide het ronde raampje naar binnen open.

‘De dief kwam van buiten,’ zei hij.

Taiyo’s hoofd schoot omhoog en zijn ogen werden groot van verbazing.

‘Maar het raam was dicht toen ik de kamer uit ging,’ zei hij.

‘Weet je dat zeker?’

‘Honderd procent. Ik heb het nog gecontroleerd.’

‘Dat betekent dat de dief toch via het trappenhuis boven is gekomen en door het raam is verdwenen.’ Noël keek naar buiten. Hij kon door het ronde raam de zee zien en een deel van het vijfde eiland, waar de spieders woonden. ‘Het moet een grote vogel geweest zijn, anders had hij het kistje niet kunnen dragen.’

‘Of een ander dier, dat via een touwladder omlaag kan klimmen.’

Taiyo had gelijk. Nog maar een paar dagen geleden had mevrouw Squat, de huismeester, een nieuwe touwladder laten ophangen, die van de grond tot aan het dak van de derde toren

reikte. Een beetje handige klimmer kon daar vanuit hun raam zonder moeite bij komen.

Noël vloekte en liet zich nu ook op zijn bed vallen.

Wat had mevrouw Moa hem willen geven?

Misschien had de inhoud van het kistje iets met zijn moeder te maken. Die gedachte schoot fel en pijnlijk als een bliksemflits door hem heen. De moeder die hij nooit had gekend.

Eigenlijk kende hij alleen haar naam: Sonya. Nadat ze bijna vijftien jaar geleden met Kerstmis van Noël was bevallen, had ze hem naar haar zus Karin gebracht. Noël had altijd gedacht dat Karin zijn moeder was. Tot hij een jaar geleden te horen had gekregen dat zijn echte moeder hem bij haar had achtergelaten, als een stel oude kleren die je niet mooi meer vond.

Dat er iets niet klopte had Noël trouwens al veel eerder gevoeld. Hij zag er niet alleen heel anders uit dan Karin en haar man Michael, maar paste ook verder niet bij hen.

Het was een opluchting voor hem geweest toen hij eindelijk de waarheid hoorde. Nou ja, in elk geval een klein deel van de waarheid.

Nadat hij op de school van de magische dieren was toegelaten, had mevrouw Moa hem verteld dat zijn moeder Sonya de school ooit had gesticht. Samen met de berin Orla, haar naaste vertrouweling. Orla was nu dood en niemand wist of Sonya nog leefde. Na Noëls geboorte was ze spoorloos verdwenen.

Maar in tegenstelling tot Noël had mevrouw Moa haar wel gekend. Alleen had de directrice hem zo goed als niets over haar verteld.

Ook van zijn tante Karin had Noël nauwelijks iets over zijn

moeder gehoord. Karin was vijftien jaar ouder dan Sonya en de zussen hadden ook als kinderen weinig contact met elkaar gehad. Karin had Noël een paar foto's van Sonya gegeven, maar die waren allemaal bewogen en verbleekt. Hij had ze ook niet meegenomen toen hij destijds zo halsoverkop was vertrokken naar zijn nieuwe leven.

Opeens rook hij weer de sterke stinkdiergeur en toen hij opkeek, zag hij Chloe bij de nog open kamerdeur staan. Achter haar stonden de andere bewoners van de vierde verdieping en nog wat dieren van de andere etages. Naast Chloe stond een antilope met lange poten en met twee meerkoeten op haar rug.

‘En?’ vroeg Chloe.

‘Niks en,’ antwoordde Noël. ‘Er heeft iemand ingebroken.’

‘O, wat vreselijk!’ riep Chloe. ‘En wat is er gestolen?’

‘Een zilveren kistje,’ zei Noël.

‘Een filveren kifje?’ herhaalde Mirko de bergpoema. ‘Wat fat erin?’

‘Dat weet ik dus niet, want het is gestolen.’ Noël keek de dieren peinzend aan. ‘Heeft iemand van jullie iets gezien? Is jullie iemand opgevallen die naar boven ging?’

‘Ik heb alleen mevrouw Moa gezien toen ze naar jullie kamer ging,’ zei de antilope.

‘Die hebben we allemaal gezien,’ bevestigde Ned of Ted. Noël kon de twee wasberen nog steeds niet uit elkaar houden.

‘De dief moet over de trap gekomen zijn,’ hield hij vol. ‘Iemand moet hem gezien hebben!’

De dieren mompelden beteuterd.

‘Er zat vast iets waardevols in het kistje,’ piepte een van de meerkoeten met gespreide vleugels.

‘Mevrouw Moa fal ook niet blij zijn als je hoort dat het weg is,’ zei Mirko.

Taiyo keek de poema geïrriteerd aan. ‘Bedankt voor de tip.’

‘Graag gedaan.’ Mirko snapte niets van sarcasme.

Noël liep naar de deur.

‘Wat ga je doen?’ vroeg Taiyo.

‘Ik vaar naar het eerste eiland,’ zei Noël. ‘Ik moet met mevrouw Moa praten.’

Taiyo schoot overeind. ‘Ik ga met je mee.’

Toen ze bij de steiger met de roeiboten kwamen, kleurde de horizon boven zee al roze. De eilanden van de magische dieren lagen precies op de evenaar en de dagen waren het hele jaar even lang. Om halfzeven ’s morgens kwam de zon op en ’s avonds ging die om dezelfde tijd onder. Dat ging allemaal heel snel. Nadat de schemering was ingezet, duurde het nog geen uur voor het pikdonker was.

Overdag konden de leerlingen van het ene eiland naar het andere varen wanneer ze wilden. Contact tussen jagers, genezers, kunstenaars en beschermers werd zelfs gestimuleerd door de schoolleiding. Alleen het vijfde eiland, waar de spieders woonden, was verboden voor de rest van de school. En na het invallen van de duisternis moest iedereen op zijn eigen eiland blijven.

‘Misschien is het beter als ik alleen ga,’ zei Taiyo met een blik op de bleke maansikkel, die al aan de hemel was verschenen.

‘Dan vertel ik mevrouw Moa wel dat ze je moet bellen...’

‘Onzin,’ onderbrak Noël hem. ‘Ik ga gewoon mee.’ Zijn stem klonk feller dan hij had bedoeld. Hij had er een hekel aan als ze hem behandelden als een ei dat elk moment kon breken. Bovendien begreep hij heel goed waarom de anderen zo bezorgd waren.

Noël had een machtige vijand. Uko, de zoon van de berin Orla, gaf Noëls moeder de schuld van Orla’s dood. Sinds de reusachtige beer van Noëls bestaan op de hoogte was, zette hij alles op alles om Noël in zijn klauwen te krijgen.

‘We zijn hier veilig,’ zei Noël. ‘De wachters passen wel op ons.’

De geheime eilanden werden dag en nacht bewaakt. Een heel bataljon haaien, sternen, meeuwen en kwallen beschermde het internaat tegen vijandige indringers.

Taiyo liet zijn schouders hangen. ‘Daar had Katókwe anders niks aan. Ze werd toch ontvoerd. En jou hadden ze ook al te pakken.’

Noël haalde zijn schouders op en maakte de boot los. Geen enkele beveiliging was volmaakt, in elk net zaten gaten... dat was nou eenmaal zo. Maar als Noël zich om die reden angstig zou verstoppen, had Uko gewonnen.